

[Miljøministeren]

planen virker for jeres tilfælde og jeres situation, så tilbyder jeg jer – og det bekræftede jeg i et brev samme dag til dem – at I kan få en orientering i miljøstyrelsen – således at man vidste noget bestemt om mulighederne og om, hvilke forhold man selv kunne komme ud for.

Jeg vil lige til slut vedrørende katastrofesituation sige, at det har jo vist sig i de katastrofesituationer, vi kender, at såvel offentlige myndigheder som civile har vist megen forståelse for situationen og har optrådt på en fuldt forsvarlig måde. Vi har set en offervillighed hos mange mennesker, som jeg tror ikke ville forsvinde, selv om vi fik en katastrofesituation i forbindelse med Barsebäck.

Man har spurgt mig om landforureningsrapportens resultater og vurderinger, og i den forbindelse har man brugt udtrykket »hvis det værst tænkelige uheld skulle indtræffe«. Jeg har sagt tidligere, men vil gerne gentage over for hr. Tørnæs, at »det værst tænkelige uheld« drejer sig om en kernenedsmeltning og et brud på kernereaktoren og en vindretning og vindforhold og klimatiske forhold af en ganske speciel karakter. Jeg har understreget i min redegørelse til folketinget, at jeg anser det ikke for sandsynligt, at en sådan situation skulle opstå. Den er meget lidt sandsynlig, men hvis den skulle opstå, er det til gengæld en meget stor katastrofevirkning, der kan komme, fordi vi har et hovedstadsområde, der i givet fald kan blive lammet. Vi har både administrative opgaver og vi har økonomiske opgaver, vi har mange ting fra hovedstadsregionen, der i givet fald kan blive lammet. Sandsynligheden er måske nok meget, meget lille – det har jeg skrevet i redegørelsen – men virkningen kan blive meget større, end vi måske umiddelbart har forestillet os. Dette er baggrunden for brevet til svenskerne.

Må jeg sige til hr. Tørnæs og hr. Ole Bernt Henriksen, der har været inde på de miljøforhold, der kunne være omkring atomkraftværker, at jeg vil sige som miljøminister, at der er ikke tvivl om, at atomkraftværker på mange områder kan være mere miljøvenlige end konventionelle kraftværker. Men jeg bliver nødt til at lave tre lange tankestreger og sige: under forudsætning af, at der ikke sker store uheld, og under forudsætning af, at affaldsproblemerne er løst tilfredsstillende. Jeg vil gerne tage dette forbehold med.

Men ellers vil jeg sige, at der er jo mange, mange forhold ved kulfyrede kraftværker, der er grænseoverskridende og dermed af international karakter, og som absolut stemmer os til alvorligt at tage fat på de problemer. Selv om vi måske nationalt godt kan køre videre, sådan som vi gør nu med vore kulfyrede kraftværker, så tror jeg ikke, vi internationalt – her tænker jeg på de nordiske lande – kan gøre det uden i løbet af 1980'erne at skulle skride til andre foranstaltninger. Det ligger på linje med de overvejelser, der sker i andre lande, f.eks. i USA, hvor jeg har besøgt nogle af disse anlæg.

Jeg er fuldt vidende om, at der er sket en forsuring af de svenske søer, som vi har medvirket til, men jeg kan sige til hr. Ole Bernt Henriksen, at ifølge vore målinger er det altså kun 5 pct. af den svovldioxid, der findes i den svenske luft, man får fra Danmark, resten skaffer man sig enten selv, eller man får den fra andre lande. Men jeg synes også, at disse 5 pct. er alvorlige – det er også til fru Birgith Mogensen – og vi skal absolut gøre noget ved de ting. Vi kan ikke lade det være uden at tage stilling til spørgsmålet.

Man har spurgt: hvad sker der, hvis svenskerne siger nej? Jeg tror ikke, Sverige siger nej. Hvis vi i Danmark fik en henstilling om en forhandling om et forhold, der kan få indflydelse på et andet nordisk land, ville det være en helt ejendommelig situation, om vi skulle sige nej til dette broderfolk. Der er jo mange, der taler Nordisk Råd-sprog og taler om broderfolk. I denne sag har vi fundet det rigtigt at henvende sig fra en regering til en anden. Vi har gjort det på den mest sobre, velunderbyggede måde, og vi har gjort det med en opfordring til, at vi snarest muligt indgår i forhandling om, hvorledes selve det arbejde, der skal foregå, kan gribes an. Vi har angivet, hvorledes vi føler det bør gribes an, nemlig under henvisning til den nordiske miljøkonvention, og det må vel være en naturlig ting, at man bringer denne i anvendelse, hvor der er forhold, som vedrører mere end ét land. Der er en udmærket løsningsmodel dér på, hvorledes man behandler den slags spørgsmål, nemlig ved at vælge tre personer fra Danmark og tre personer fra Sverige og lade en nordmand eller en finne være formand for kommissionen. Jeg mener, vi på fuldt forsvarlig vis har lagt op til en mulighed dér for at behandle den totale vurdering